

Робърт Маккамън

ЧАСЪТ НА ВЪЛКА

София, 2021

Преводът е направен по изданието:

Robert McCammon

THE WOLF`S HOUR

The Wolf's Hour

Copyright © 1989 by The McCammon Corporation

All rights reserved.

© Издателство „Изток-Запад“, 2021

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Коста Сивов, превод, 2021

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2021

ISBN 978-619-01-0951-8

АВТОРЪТ ЗА „ЧАСЪТ НА ВЪЛКА“

Започнах „Часът на вълка“ с идеята да напиша една различна история за върколаци, включваща елементи на романс и героизъм. Искях моят върколак да е човек, който наистина обича да се превръща във вълк и да прегръща на четири крака. Понякога Майкъл Галатин дори щеше да предпочита да е вълк вместо човешко същество.

Също така исках да избягам от някои традиции в историите за върколаци. Не считах за нужно да има пълнолуние или да бъде нощ, за да е възможна трансформацията. Създанията ми щяха да попадат в трудни ситуации и не биваше да ги оставям на милостта на обстоятелствата. Разбира се, това не означава, че животът на един върколак е лесен, и в подкрепа на това твърдение са думите на един от героите, който казва: „Върколците не умират от старост.“

Стремях се, доколкото ми беше възможно, да представя живота на тези създания по един правдоподобен начин. Научих ги да се справят с невероятни трудности, защото къде другаде биха живели, ако не в пущинака? Мисля, че ще ви е интересно да научите как вижда света един вълк, как се учи да бяга на четири крака, как използва опашката си като кормилко – което не е никак лесно, – как преследва плячката си и я убива със зъби и нокти, и как, като цяло, оцелява по начин, който е едновременно жесток и изящен.

Именно това цялостно – да смеси жестокост с изящество – и се надявам да съм се справил добре. Действието в „Часът на вълка“ се развива по време на Втората световна война, като на моменти прескача назад в миналото, за да ни покаже как Майкъл Галатин е станал върколак, а иначе проследява текущата му мисия в окупирана Франция като британски таен агент. Често ме питат защо съм избрал Втората световна война, а не настоящето. Направих го, защото този период – с право или не – е определян като един от най-романтичните в световната история. Романтичен е, защото се знае кои са били добрите и кои лошите. Това е един период на апокалиптични решения и събития, оказали се от особена важност за двайсети век. Струваше ми се правилен за романа „Часът на вълка“, който по същество е една приказка за борбата между природата и технологиите.

Израснах с романите за Джеймс Бонд на Ян Флеминг и исках да създам герой, който обича живота, но не изпитва угризения да убива, когато ситуацията го изисква. Майкъл Галатин не е човек, който сее смърт за удоволствие, но определено е опасен, защото е наясно – също като въл-

ка, – че убиването е в основата на оцеляването му. Исках още Майкъл Галатин да е състрадателен човек, на когото работата и убийствата не са основна цел в живота. Той е професионалист в занаята си, но не е машина и поради тази причина се постарях да има съвсем човешки чувства.

„Часът на вълка“ е бягство за мен, тъй като не е точно хорър роман, макар главният герой да е върколак – една от основните фигури в този жанр. Не е хорър поне в свръхестественния смисъл на думата, тъй като ужасът е създаден от човешки ръце. Исках да преобърна популярната идея в културата ни, че върколакът е жестоко и глупаво същество, което при пълнолуние изпитва нуждата да убива и да сее разрушение. В „Часът на вълка“ светът на хората е жесток и разрушителен, а върколаците не убиват за удоволствие – те просто се опитват да оцелеят.

За мен беше удоволствие да науча толкова много за поведението на вълците, преди да започна този роман, както и да прочета купища книги за войната и материали за личностите от този период, някои от които взеха участие в творбата ми. Много се забавлявах, докато пишех „Часът на вълка“, и се надявам в бъдеще да продължа историята на Майкъл Галатин.

ПРОЛОГ

1.

Войната продължаваше.

До февруари 1941 г. се бе разразила като огнена буря от Европа до бреговете на Северозападна Африка. Командирът на германските войски, компетентен офицер на име Ервин Ромел¹, пристигна в Триполи, за да помогне на италианците, и започна да изтласква британските сили обратно към Нил.

Танковете и войниците на Германския африкански корпус тръгнаха от Бенгази по крайбрежния път, минаха през Ел Агейла, Аждабия и Мечили² и продължиха да настъпват в тези земи на мъчителни жеги, пясъчни бури, забравили вкуса на дъжд неравни терени и голи скали, които се издигаха на десетки метри от пусти равнини. Мъжете, противотанковите оръжия, камионите и танковете напредваха на изток, където отнеха от британците крепостта в Тобрук³ на 20 юни 1942 г. и продължиха напред към така желаната от Хитлер награда – Суецкия канал⁴. Поемеше ли контрола над този изключително важен воден път, нацистка Германия щеше да спре доставките на Съюзниците и да настъпи на изток към мекия гърб на Русия.

През последните няколко изпепеляващо горещи дни на месец юни 1942 г. Осма британска армия, чиито войници вече бяха изтощени, се придвижваше бавно към железопътната гара в Ел Аламейн⁵. По пътя си войниците от инженерни войски бързаха да поставят сложни плетеници от минни полета с надеждата да забавят приближаващите ги танкове. Носеше се слух, че бензинът и мунисиите на Ромел са на привършване, но войниците продължаваха да усещат вибрациите на машините в изкопаните си в твърдата бяла земя окопи. Слънцето

¹ Ервин Йохан Ойген Ромел (1891–1944) – един от най-известните немски генерали от Втората световна война. Той е командир на Немския африкански корпус и става известен под прякора „Пустинната лисица“ заради умелите военни операции, които води в Северна Африка. (Всички бележки под линия, без изрично упоменатите, са на преводача.)

² Градове в Либия.

³ Град, пристанище, общински център и полуостров в Северна Либия, близо до границата с Египет.

⁴ Плавателен канал в Египет, пресичащ Суецкия провлак и свързващ Средиземно море и Червено море. Каналът бележи условната граница между Африка и Азия и е съкратена връзка между Атлантическия и Индийския океан.

⁵ Град в Северен Египет.

печеше жарко, а лешоядите кръжаха в небето. На западния хоризонт се издигаха прашни колони. Ромел беше пристигнал в Ел Аламейн и на всяка цена бе решен да вечеря в Кайро.

Кървавочервеното слънце слезе от млечнобялото небе. Сенките на 30 юни запълзяха в пустинята. Войниците на Осма армия чакаха, докато офицерите им разглеждаха мокри от пот карти в палатките си, а екипите на инженерните войски не спираха да подсилват минните полета между тях и приближаващите германци. В безлунното небе изгряха ярки звезди. Сержантите провериха резервите от муниции и завикаха на мъжете да почистят окопите... Трябваше да ги накарат да правят нещо, за да отвлекат вниманието им от предстоящото призори клане.

На няколко километра на запад, където разузнавачи на прашни мотоциклети „БМВ“ и войници в бронирани автомобили обикаляха в мрака на границата с минните полета, един малък самолет „Щорх“ в пясъчен цвят се приземи с грохот в облак прахоляк на очертаната със сини сигнални ракети импровизирана писта за кацане. На крилата на самолета бяха нарисувани черни нацистки свастики.

В мига, в който колесниците на щорха спряха да се въртят, от северозапад се появи джип без покрив, със закрити фарове. Германски *oberstleutnant*¹ с прашна и избеляла кафява униформа на Германския африкански корпус и очила, които да го предпазват от пясъка, слезе от самолета. Той носеше изтъркана кафява кожена чанта, закопчана с белезници за дясната му китка. Шофьорът на джипа побърза да му отдаде чест и да му отвори вратата. Пилотът на щорха остана в пилотската кабина по заповед на офицера. Джипът потегли обратно по пътя, по който беше дошъл, и след като се изгуби от поглед, пилотът отпи от манерката си и се опита да поспи.

Автомобилът продължи нагоре по хълма, като през цялото време гумите му хвърляха пясък и остри камъчета във въздуха. От другата страна се намираха палатките и превозните средства на разузнавателния батальон. Мракът наоколо беше разкъсван единствено от слабата светлина на газените лампи в палатките и от проблясъците на закритите фарове на мотоциклети и бронирани автомобили, изпратени да изпълнят някоя задача. Джипът спря пред най-голямата, разположена централно палатка. *Oberstleutnant* изчака да му отворят вратата, преди да слезе, след което тръгна към входа на палатката. По пътя си чу дрънченето на консерви. Няколко мършави псета ровеха в боклука. Едното от тях се приближи до него. Ребрата му стърчаха, а в очите му се четеше глад. Офицерът го срита с ботуш в хълбока и животното отскочи назад, но не издаде никакъв звук. Проклетите твари имаха въшки и тъй като водата тук беше на дажди, не му се искаше да търка кожата си с пясък. Кучето се обърна. От другата му страна личаха следи от чужди ботуши. Съвсем скоро щеше да го застигне гладна смърт.

Офицерът спря точно пред входа на палатката.

¹ Офицерски чин в Германия, Австрия и Швейцария; подполковник.

Той усети, че там, отвъд границата на същинския мрак, където кучетата не смееха да търсят остатъци от говеждо в боклука, имаше още нещо.

Видя очите му. Блестяха в зелено и отразяваха частица от светлината на газената лампа в палатката. Наблюдаваха го, без да мигнат, и бяха лишени от страх и молба. Офицерът си помисли, че това е поредното псе на някой от местните, макар да не виждаше нищо друго освен очите му. Кучетата следваха лагерите и се говореше, че биха облизали и чиния с пикня, ако им бъде предложена такава. Не му харесваше начинът, по който го зяпаше копелето; очите му бяха лукави и студени, изкушаваха го да посегне към своя „Люгер“ и да изпрати още едно животно в мюсюлманския рай. Тези очи накараха стомаха му да се свие, защото в тях нямаше и капка страх.

– Подполковник Фогт, очаквахме ви. Моля, заповядайте.

На входа на палатката беше застанал майор Щумер, мъж с грубовато лице, късо подстригана червеникава коса и кръгли очила. Той отдаде чест и Фогт му кимна. В палатката имаше още трима офицери, събрали се около покрити с карти маса. Светлината на газената лампа подчертаваше острите черти на потъмнелите от слънцето немски лица, които гледаха Фогт. Подполковникът застана на прага на палатката и погледна някъде вдясно, покрай измършавелите гладуващи кучета.

Зелените очи ги нямаше.

– Сър? – прикани го Щумер. – Нещо не е наред ли?

– Не – отговори прекалено бързо Фогт. Глупаво беше да се разстройва от някакво си псе. Бе издал заповед едно зенитно оръдие „88“ да унищожи четири британски танка с повече хладнокръвие, отколкото изпитваше в момента. Къде беше отишло кучето? В пустинята, разбира се. Защо не бе дошло да души консервите като останалите? Е, беше нелепо да пилее време в подобни размисли. Ромел го изпрати тук, за да получи информация, и точно такава смяташе да отнесе в щаба на Германския африкански корпус. – Няма нищо нередно освен болките в стомаха ми, обрива на врата ми и огромното ми желание да видя сняг, преди да умра. – Подполковникът влезе в палатката, докато изричаше тези думи, и платнището закри входа зад него.

Фогт застана до масата заедно с Щумер, майор Клихърст и другите двама офицери от батальона. Безмилостните му сини очи огледаха картите. На тях беше изобразена жестоката неравна пустиня между малкия връх 169, покрай който бе минал, и британските укрепления. С дебели червени кръгове бяха обозначени минните полета, а сините квадрати отбелязваха многото отбранителни постове, оградени с бодлива тел и защитавани от картечници, с които щеше да се наложи да се справят по време на настъпването на изток. Черните линии и квадратите бележеха местата, на които се бяха разположили германските войски и танкове. Всяка карта беше с официалния печат на съответния разузнавателен батальон.

Фогт свали фуражката си, избърса потта от лицето си с протритата кърпичка и разгледа картите. Той беше едър, широкоплещест мъж, чиято бяла кожа сега приличаше на полирана. Косата му бе руса, леко посивяла на слепоочията, а гъстите му вежди бяха почти побелели.

– Това ли са най-новите карти? – попита той.

– Да, сър. Последният патрул се върна преди двайсет минути.

Фогт изсумтя, тъй като Щумер очакваше похвала за добрата разузнавателна работа на батальона си в минното поле.

– Не разполагам с много време. Фелдмаршал Ромел чака. Какви са препоръките ви?

Щумер се разочарова, че усилията на батальона му не бяха оценени. Изминалите две денонощия, прекарани в търсене на слаби места в британските укрепления, бяха тежки. Той и хората му се чувстваха на края на света в тази пустош.

– Погледнете тук. – Щумер взе молив и почука с него по една от картите. – Смятаме, че най-лесно ще проникнем в този район, южно от хребета Рувайсат¹. Няма много минни полета и както виждате, има пролука в огневата линия на отбранителните постове. – Той посочи два сини квадрата. – Едно пряко нападение лесно ще пробие защитата им.

– Майоре – отвърна изморено Фогт, – нищо в тази проклета пустиня не е лесно. Не получим ли нужните ни гориво и муниции, още в края на седмицата ще вървим пеша и ще мятате камъни. Подгответе ми картите.

Единият от по-младите офицери се зае със задачата да ги прибере. Фогт откопча ципа на чантата си и ги пхна в нея. Закопча я отново, избърса потта от лицето си и си сложи фуражката. Предстоеше му полет до командния пост на Ромел, където през остатъка от вечерта щеше да участва в дискусии, инструктажи и разпределение на войски, танкове и провизии към районите, които фелдмаршалът бе решил да нападнат. Без тези карти решенията му щяха да са чист хазарт.

Чантата натежа приятно.

– Ще докладвам на фелдмаршала, че сте свършили забележителна работа, майоре – каза най-накрая Фогт и Щумер се зарадва. – Всички заедно ще вдигнем тост за успеха на Германския африкански корпус край бреговете на Нил. Хайл Хитлер. – Подполковникът бързо вдигна ръка. Другите – с изключение на Клинхърст, който не криеше отвращението си към партията – му отвърнаха по същия начин. Срещата приключи. Фогт се извърна от масата, излезе с бодра крачка от палатката и се насочи към очакващия го джип. Шофьорът му отвори вратата. Майор Щумер излезе навън, за да изпрати с поглед подполковника.

Фогт беше на няколко крачки от джипа, когато забеляза някакво раздвижване вдясно.

Погледна натам и краката му омекнаха като желе.

На по-малко от една ръка разстояние стоеше черно куче със зелени очи. Вероятно беше дошло от другата страна на палатката, при това много бързо, защото нито шофьорът, нито Щумер имаха време да реагират. Черният звяр не беше като другите прегладнели псета; той бе голям като булмастиф и висок почти осемдесет сантиметра до раменете. Мускулите на гърба и бедрата му бяха

¹ Хребет в Западната пустиня на Египет.

изопнати като струни на пиано. Ушите му бяха присвити назад върху покритата с лъскава козина глава, а очите му светеха като зелени сигнални лампи. Те гледаха настоятелно Фогт и в тях германският офицер разпозна интелигентността на убиец.

Това не беше куче, осъзна той.

Това беше вълк.

– *Mein Gott!*¹ – изпъшка Фогт, все едно някой го удари в корема. Мускулестото чудовище беше точно пред него. То бе отворило паст, за да му покаже бели зъби и алени венци. Подполковникът усети горещия му дъх върху opakото на закопчаната си с белезниците ръка и се ужаси, когато осъзна какво смяташе да му стори. Веднага посегна с лявата към кобура на люгера.

Звярът захапа китката на Фогт и я счупи със силно разклащане на главата си. Една кост проби кожата и струя кръв изпръска джипа. Подполковникът изпищя, докато се опитваше да разкопчае кобура и да извади люгера. Дръпна се назад, за да се измъкне, но вълкът заби ноктите на лапите си в земята и не му позволи да направи дори крачка. Шофьорът на джипа бе застинал в шок, а Щумер викаше на помощ войниците, които току-що се бяха върнали от патрул. Лъщящото лице на Фогт пожълтя. Челюстите на вълка работеха неуморно и зъбите му се срещнаха през счупените кости и кървавото месо. Зелените му очи гледаха предизвикателно плячката.

– Помогнете ми! Помогнете ми! – закрещя Фогт и вълкът го наказва с ново разклащане на главата си, което предизвика агония във всеки нерв на тялото му и едва не му откъсна ръката.

На ръба на припадъка, подполковникът най-накрая успя да извади люгера от кобура си. Той го насочи в окървавената муцуна на вълка в същото време, в което шофьорът дръпна петлото на своя „Валтер“ и го насочи към главата на звяра.

Двамата мъже натиснаха спусъците на оръжията си, но вълкът се изви рязко на една страна, като продължаваше да стиска китката на Фогт, и тялото на подполковника се озова пред дулото на валтера. Пистолетът на шофьора изгърмя в съзвучие с люгера, който стреля в земята. Куршумът на валтера прониза гърба на Фогт и излезе през гърдите му, като остави след себе си червена дупка. Подполковникът се срина, а вълкът откъсна дланта му от китката. Халката на белезниците се изплъзна от нея и чантата падна на земята. Звярът рязко изви глава и запрати откъсната ръка – все още треперееща – настрани. Тя се приземи сред гладуващите кучета, които веднага се нахвърлиха върху прясното парче месо.

Шофьорът стреля отново. На лицето му се четеше огромен ужас, а ръката, в която държеше оръжието, трепереше. Земята вляво от вълка експлодира и животното отскочи. От една палатка дотичаха трима войници, въоръжени с автомати „Шмайзер“.

– Убийте го! – закрещя Щумер.

¹ Боже мой. (нем.). – Б.р.

Клинхърст също излезе навън с пистолет в ръка. Черното животно прескочи тялото на Фогт и стисна с челюсти металната халка на белезниците. Шофьорът стреля трети път, но куршумът му мина през чантата и се вряза в земята. Клинхърст се прицели... но преди да успее да дръпне спусъка, вълкът побягна на зигзаг към мрака на изток.

Шофьорът изстреля останалите в пълнителя патрони, но не беше възнагаден с болезнен вой. Още войници излязоха от палатките си и в целия лагер бе вдигната тревога. Щумер прибяга до тялото на Фогт, преобърна го и рязко се дръпна от кървавата касапница. Преглътна с известно усилие и се изуми колко бързо се беше случило всичко. В този момент осъзна какво всъщност бе станало – вълкът бе отмъкнал чантата с картите на разузнаването и бе побягнал на изток.

На изток. Към британските постове.

На тези карти бяха отбелязани позициите на войските на Ромел и ако британците ги докопаха...

– Размърдайте се! – изкрещя Щумер и се изправи рязко, сякаш забиха метален лост в гръбнака му. – Побързайте, за бога! *Побързайте!* Трябва да спрем това животно! – Той побягна покрай джипа на Фогт към друго превозно средство недалеч от него – една жълта бронирана кола с монтирана тежка картечница на предния ѝ прозорец. Шофьорът го последва. Другите войници се качиха на мотоциклети с кошове „БМВ“, които също бяха екипирани с картечници. Щумер седна на предната седалка, а шофьорът запали двигателя и пусна фаровете. Моторите ръмжаха наоколо и разкъсваха мрака със светлините на фаровете си.

– *Тръгвай!* – изкрещя майорът, който вече усещаше примката около врата си заради този провал.

Бронираната кола се стрелна напред и вдигна облак прах след себе си. Четири мотоциклета минаха покрай нея, ускориха и я задминаха.

Вълкът тичаше на четиристотин метра пред тях. Тялото му беше като двигател за бързи скорости и големи разстояния. Очите му бяха присвити, а челюстите му стискаха здраво халката на белезниците. Чантата подскачаше по земята в стабилен ритъм. Дишането му наподобяваше мощен тътен. Вълкът се отклони с няколко градуса надясно, изкачи се по един скалист хълм и се спусна от него, все едно следваше някакъв предварително начертан маршрут. Лапите му хвърляха пясък назад, а скорпиони и гущери бягаха от пътя му и търсеха укритие.

Ушите на вълка потрепнаха. Той чу някакво ръмжене вляво, което го следваше. Ускори бяг и се понесе по твърдия пясък. Ръмженето се приближи още повече... и още повече... почти се изравни с него. Един прожектор разсече мрака, освети го и се спря на тялото му. Войникът в коша на мотора извика „Ето го!“ и дръпна предпазителя на картечницата. Насочи цевта ѝ в животното и откри огън.

Вълкът спря да бяга в облак пясък и куршумите разкъсаха земята пред него. Мотоциклетът го задмина с висока скорост, докато шофьорът се бореше със спирачките и кормилото. Вълкът се обърна и побягна отново, като пак се движеше на изток и стискаше халката на белезниците.

Картечницата отново затрака. Трасиращите патрони оставяха оранжева следа след себе си в мрака, рикошираха в камъните и се превръщаха в подобие на смачкани фасове. Вълкът бягаше на зигзаг, приведен към земята, докато куршумите свистяха около него. Той изкачи един хълм и се скри от светлината на прожектора.

– Ето там е! – провикна се мъжът зад картечницата, за да надвика вятъра. – Скри се зад онзи хълм! – Мотоциклетистът с големия мотор зави и тръгна след него. Фарът му освети надигналите се облаци бял прах. Мъжът пришпори германската машина и тя му отговори с грубо ръмжене. Изкачиха хълма и се спуснаха надолу. Фарът разкри два метра и половина дълбоко дере под тях, което чакаше като широка усмивка.

Мотоциклетът се разби в него, преобърна се и картечницата откри огън. Полетелите куршуми рикошираха в дерето и пронизаха телата на мотоциклетиста и спътника му. Резервоарът на мотоциклета се смаза и експлодира.

Вълкът продължи да бяга от другата страна на дерето – което беше преодолял с един скок, – като избягваше падащите около него парчетата горещ метал.

Ехото от взрива започна да отшумява и бе заменено от ръмженето на друг хищник, който приближаваше отдалеч. Вълкът обърна глава натам и забеляза прожектора в коша на мотора. Картечницата забоботи и куршумите засвистяха около краката и тялото му. Животното започна да прави отчаяни бързи кръгове и резки движения, за да ги избегне. Мотоциклетът скъсяваше разстоянието помежду им и изстрелите ставаха все по-опасни. Един трасиращ куршум прелетя толкова близо, че вълкът подуши киселата миризма на човешка пот, оставена по него. Той направи нов рязък завой, скочи високо във въздуха, докато куршумите танцуваха под краката му, и се скри в едно дере, което прорязваше пустинята на югоизток.

Мотоциклетът пое бавно по ръба му, а мъжът в коша освети дъното с монтирания малък прожектор.

– Уцелих го! – уверено заяви той. – Видях как един куршум... – Космите на врата му настръхнаха. Той завъртя прожектора назад и освети огромен черен вълк, който прескочи коша и се стовари върху мотоциклетиста. Две от ребрата на мъжа се счупиха като сухи съчки и той беше съборен от седалката. Животното се изправи на задните си крака и прескочи предното стъкло на мотора като човек, при което опашката му перна презрително войника в коша по лицето. Изплашен, мъжът побърза да се хвърли на земята. Мотоциклетът продължи още четири-пет метра напред, преди да се килне на ръба на дерето и да се разбие долу. Черният вълк отново побягна по маршрута си на изток.

Мрежата от дерета и хълмове свърши и пустинята стана равна и камениста под ярките звезди. Вълкът продължи да бяга бързо. Сърцето му заби по-силно, а дробовете му поглъщаха чистия аромат на свободата като парфюм на живота. Животното рязко обърна глава наляво, пусна халката на белезниците и захапа кожената дръжка на чантата, за да не подскача повече по земята. Пребори се с желанието си да изплюе дръжката, защото се усещаше неприятният вкус на човешка длан.

Отзад се разнесе ново ръмжене, което беше по-слабо от гласовете на другите два хищника. Вълкът се обърна и видя чифт жълти луни да се носят в пустинята след него. Затрака картечница, която беше като червена експлозия над двете луни. Куршумите се връзаха в пясъка на по-малко от метър от тялото му. Вълкът се извърна рязко и хукна отново напред. Следващия откос от трасиращи куршуми опърли козината на гърба му.

– По-бързо! – изкрещя Щумер на шофьора си. – Не го губи! – Майорът изстреля още един откос и пясъкът избухна. Вълкът сви рязко наляво. – Проклятие! Дръж колата стабилна! – Животното все още носеше чантата на Фогт и бягаше право към британските редици. Що за звяр предпочиташе да открадне картите им, вместо остатъците от бокука? Проклетото създание трябваше да бъде спряно. Дланите на Щумер бяха изпотени и изпитваше затруднения да се прицели в него. То продължаваше да избягва куршумите, да забавя и да забързва ход, сякаш...

„Да – каза си майорът. – Сякаш мисли като човек.“

– Дръж я стабилна! – изкрещя той, но бронираната кола мина през неравност на пътя и Щумер отново не можа да се прицели. Трябваше да стреля в земята пред вълка и да се надява животното да се натресе на куршумите. Подготви се за отката на картечницата и дръпна спусъка.

Нищо. Оръжието беше горещо като обедно слънце и вероятно бе засякло, или му бяха свършили патроните.

Вълкът погледна назад и забеляза, че колата бързо го приближава. Обърна се напред... но вече беше прекалено късно. На метър и половина пред него имаше бодлива тел. Той напрегна задните си крака и отскочи от земята, ала оградата беше прекалено близо, за да я преодолее безпрепятствено; остриите възли одраха гърдите му, когато прелетя над тях, и десният му заден крак се заклеши в навитата тел.

– Сега! – изкрещя Щумер. – Прегази го!

Вълкът се разтресе. Мускулите по цялото му тяло му заподскачаха. Задраци земята с предните си лапи, но без никакъв успех. Щумер беше станал прав и вятърът брулеше лицето му. Шофьорът настъпи педала на газта до долу. Бронираната кола беше на пет секунди от премазването на вълка под големите си гуми.

През следващите пет секунди се случи нещо, на което Щумер нямаше да повярва, ако не го беше видял с очите си. Вълкът изви тялото си и сграбчи с ноктите на предните си лапи бодливата тел, която не пускаше крака му. Разтвори я и се освободи. След това отново се обърна на четири крака и хукна да бяга. Бронираната кола премаза телта, но вълкът вече не беше там.

Светлината на фаровете продължаваше да го осветява. Щумер видя, че животното не бягаше, а скачаше вдясно и вляво, като от време на време докосваше земята само с единия си заден крак и отскачаше в друга посока.

Сърцето на майора изтуптя силно в гърдите му.

„Той знае – осъзна той. – Този вълк знае...“

Щумер прошепна:

– Намираме се в минно по...

В този миг лявата гума попадна на мина и взривът изхвърли майор Щумер от колата като кървав фойерверк. Лявата задна гума задейства друга мина, а разкъсаната маса на дясната предна гума се врязва в трета. Бронираната кола поднесе на една страна, горивото ѝ се възпламени и избухна. В следващите няколко секунди превозното средство задейства още една мина и се превърна в купчина червени пламъци и летящи към небесата метални отломки.

Шейсет метра напред вълкът спря и погледна назад към огъня. Гледа го известно време със зелените си очи, в които гореше пламъкът на разрушението, след което рязко се обърна и продължи през минното поле към безопасността на изток.

2.

Той щеше да дойде скоро. Графинята се вълнуваше като ученичка на първа среща. Беше минала повече от година, откакто го видя за последно. Не знаеше какво бе правил и къде бе ходил през това време. Нито пък я интересуваше. Това не ѝ влизаше в работата. Той ѝ каза, че се нуждае от убежище и че службите го използват за някаква опасна мисия. Не беше безопасно да научава повече. Тя седна пред овалното огледало в гримьорната си в цвят на лавандула – златистите светлини на Кайро проблясваха през френските врати на терасата – и внимателно си сложи червило. Нощният бриз носеше ароматите на канела и индийско орехче, а листата на палмите шептяха нежно на двора долу. Графинята усети, че трепери, затова остави червилото, преди да се е загрозила. „Не съм някоя девица“, каза си тя с известно съжаление. Ала навярно това също беше част от неговата магия; по време на последното си посещение тук той я бе накарал да се почувства като пълна дилетантка в изкуството на любовта. И сега тя се вълнуваше така, защото никоой от върволицата ѝ любовници не я беше докосвал като него – копнееше да усети ласките му пак.

Осъзна, че се е превърнала в една от онези жени, от които майка ѝ я съветваше да се пази, докато още живееша в Германия, преди онзи луд маниак да промие мозъците на жителите ѝ. Ала това беше част от живота и опасността я ободряваше. По-добре бе да живее, отколкото просто да съществува. Кой ѝ беше казал това? О, да. Той.

Графинята среса с четка от слонова кост русата си коса, която беше фризирана като на Рита Хейуърт¹ и падаше нежно върху раменете ѝ. Тя беше благословена със стройна, слаба фигура, високи скули и светлокафяви очи. Не ѝ беше трудно да поддържа добрия си външен вид, тъй като не си падаше по египетската кухня. Беше на двайсет и седем години, три пъти омъжвана – като

¹ Маргарита Кармен Кансино (1918–1987) – по-известна като Рита Хейуърт – е американска актриса и танцьорка, която достига върха на кариерата си през 40-те години и става една от най-големите звезди, както и секс символ. Пресата я нарича „Богинята на любовта“.